

Forhandlingerne, hvad han kunde for at stramme Landstingsmændene op til Modstand mod Forslaget. Som Gave til Jul eller, som Englænderne siger, to Christmas egner et saadant Lovforslag sig jo ikke. Vi ved, at det er noget af det kæreste for Ministeriet at give saadanne smaa Christmas-gifts. I saa Henseende er der ikke foregaaet den Forandring, som den højtærede Konseilspræsident, der forleden overfor det ærede Medlem fra Sæby (Pinstrup) udtalte, at det var et af Albertitidens Træk, som nødvendig skulde komme igen, synes at mene. Ork jo, saadant noget som disse Julegaver paa Engelsk kommer altid igen. Hvis den højtærede Justitsminister er en god Mand, skulde han tilsende Fængslerne god Julelecture, bl. a. om, hvad der foregaar her paa Rigsdagen. Det vilde sikkert glæde adskillige af Fangerne at læse.

Hvad nu dette Forslag angaar, undrer det mig at se den højtærede Finansminister stille Forslag om, at der skal nedsættes en Kommission. Det er nemlig ikke saa lang Tid siden — jeg tror, det var, da vi drøftede Petroleum, takket være det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) —, at Finansministeren med sit elskelige Smil udtalte sig — rent ud sagt — ret nedsættende om den Tanke at nedsætte Kommissioner; man vidste, hvad det meget ofte betød. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Finansminister om, af hvad Art denne Kommission skal være. Skal den begrave en Sag, der i Øjeblikket trænger sig paa og er lidt ubehagelig — der er jo indsendt et Andragende om Pensionsvæsenet —; eller skal det være en Arbejdskommission? I sidste Fald maa jeg absolut i Modsætning til foregaaende Talere slutte mig til Finansministeren med Hensyn til Forslaget om Kommissionens Sammensætning. Bevares! Vi ved, den er ikke meget folkelig; men det gør saamænd heller ikke noget, naar bare den er god — Folkelighed og Godhed kan jo ikke altid godt sammen. Jeg er, som bekendt, Højremand og er, efter hvad det ærede Medlem fra Æbeltøft (N. Neergaard) udtalte, paa ingen Maade reaktionær, tværtimod, i alt Fald ikke mere reaktionær end den højtærede Finansminister. Jeg slutter mig altsaa til Forslaget om, at Kommissionen skal bestaa af 6 Rigsdagsmænd og af 9 Medlemmer udefra, selv om jeg ved, at der saa ikke kommer nogen af os Højremænd ind i denne Kommission, som for øvrigt har nogle meget gode Ben

i § 3.

Naar Ministeren har formet Forslaget

saaledes, gaar jeg ud fra, at det er, fordi han har ment, at det skal være en Arbejdskommission. Vi har nemlig en Gang haft en Kommission, der vistnok kun bestod af 4 Embedsmænd, den om den store Lønningslov af 1908. Aldrig har nogen Kommission arbejdet saa hurtigt. Og vi kender en anden Kommission, hvor de 15 af 19 Medlemmer er Rigsdagsmænd. Aldrig nogen Sinde har en Kommission arbejdet saa langsomt; man skulde næsten tro, at Medlemmerne sad den af; jeg synes, at de snart skulde betale Bøde, hvis vi ikke faar en Betænkning. Jeg tænker paa Invaliditetskommissionen, der nu har siddet i 12 Aar. Naar vi altsaa tager Hensyn til, hvad der er gaaet forud, maa jeg sige, at jeg for saa vidt er stemt for Ministerens Forslag om, at der ikke skal være flere end 6 Rigsdagsmænd i Kommissionen; men helst saa jeg, oprigtig talt, at der slet ikke blev nedsat nogen Kommission; helst saa jeg, at Administrationen selv besørgede dette Arbejde.

Det forekommer mig egentlig at være noget underligt noget, det, man nu har været inde paa i en Række af Aar, at enhver Sag skal henvises til en Kommission. Den afgiver sin Betænkning, og Ministeren forelægger saa i Rigsdagen *ikke* sit eget Standpunkt i vedkommende Sag, et Standpunkt, han eventuelt kunde støtte til Kommissionens Betænkning, nej, han møder frem med Kommissionens Forslag som Regeringens Forslag, og samtidig meddeler han Rigsdagen, paa hvilke Punkter han nærer afvigende Anskuelser. Det er dog en højst besynderlig Fremgangsmaade, og det forekommer mig, at det vilde være det naturligste, at de Kræfter, som i dette Tilfælde Finansministeriet sidder inde med, blev taget i Brug til at udarbejde Forslaget ud fra Ministeriets eget Standpunkt. Hvorfor skal vi altid henvise til Kommissioner, saa at vi ikke faar Ministeriets egne Meninger frem? I dette Øjeblik kommer den højtærede Justitsminister ind ad Døren, hvilket foranlediger mig til at sige, at vi jo alle ved, at det er den højtærede Ministers Ønske, at vi med Hensyn til Retsreformen skal gaa de partielle Reformers Vej, i hvilken Henseende ogsaa denne Minister har min varme Tilslutning. Ikke des mindre skal ifølge en officiel eller i alt Fald officios Meddelelse — det er jo ogsaa meget finere — Ministeren alligevel ikke ville gaa den Vej, men stille til Forslag, det Alberti-Høgsbroske og den fulde Retsreform, som den kaldes; saa kan vi ved Tovtrækning her i Rigsdagen be-